

Sygn. akt II PK 368/04

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa K. U.
przeciwko K. PL Spółce z o.o. w .
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,
kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt IV Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik „K.” PL Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 września 2004 r., IV Pa .../04, zmieniający wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w S. z dnia 7 maja 2004 r., Nr P .../04, oddalający powództwo, w ten sposób, że zasądził od „K.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz K. U. kwotę 10.500 zł tytułem odszkodowania za bezzasadne rozwiązanie umowy o pracę. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, art. 241 k.p.c. – poprzez niezastosowanie powołanego przepisu, „gdy było to konieczne i miało wpływ na ustalenie stanu faktycznego”, art. 235 k.p.c. – poprzez naruszenie zasady

bezpośredniości, oraz art. 328 § 2 k.p.c. – poprzez „niewskazanie przyczyny, dla której zeznaniom świadków J. W. i M. P. Sąd odmówił wiary, a dał ją zeznaniom świadka J. ., a także naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 1 k.p.c. – poprzez wyrażenie poglądu, że „wypowiedzenie umowy o pracę powodowi było nieuzasadnione i nieusprawiedliwione okolicznościami faktycznymi”, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych”, ewentualnie o „uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II Instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.” Jego zdaniem, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji jest oczywiste naruszenie prawa poprzez „przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i naruszenie zasady bezpośredniości” oraz „oparcie wyroku Sądu II instancji na art. 45 § 1 k.p. na podstawie błędnie ustalonego stanu faktycznego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności rozwiązania stosunku pracy z K. U. przez „K.” PL w S. Powołane w kasacji przepisy Kodeksu postępowania cywilnego – art. 233 § 1, art. 241, art. 235 oraz art. 328 § 2 – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Bardzo bogate orzecznictwo odnosi się również do art. 45 k.p. Podniesiony przez pełnomocnika strony skarżącej zarzut oczywistego naruszenia prawa i jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiste naruszenie prawa występuje wówczas,

gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Nie można natomiast powoływać się na oczywiste naruszenie prawa w sytuacji, gdy skarżący opiera zarzut tej treści jedynie na odmiennej niż to uczynił Sąd ocenie dowodów. Należy podnieść, co wielokrotnie stwierdzał już Sąd Najwyższy, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.